

JANĪNA VAIVODE

Dzimusi: 1929. gada 21. septembrī, Daugavpilī

Mācības: Daugavpils vidusskolā, Skolotāju institūtā

Darbs: LNS — no 1960. gada Daugavpils kluba vadītāja

LNS biedre no 1960. gada

Sabiedriskie nopelni: nedzirdīgo kultūras dzīves aktivitāšu organizatore, LNB kongresu delegāte, LNS Goda biedre no 1989. gada, Daugavpils nodaļas valdes locekle

LNS Goda biedre no 1989. gada

Mirusi 2002. gada 19. maijā

Vērtīgs cilvēks — vērtīgs ieguvums

«Vai kāds vēl atceras Janīnu Vaivodi toreiz, kad viņa atnāca strādāt pie mums par kluba vadītāju?»

Janīna Vaivode saņem apsveikumu no otra Goda biedra — Jāņa Barisa (1979)

To jauno un glīto, kautrīgo un enerģisko meiteni... Ir gājuši gadi, pagājuši jaunība. Tas viss atdots darbam ar nedzirdīgajiem. Vai to novērtējam? Vai to vispār var novērtēt? Kad katru mēnesi, katru nedēļu, katru dienu rit darbs. Darbs, kurš prasa ne jau roku veiklību vai muskuļu stiprumu (bet — arī, arī). Daudz, daudz grūtāks ir organizētāja, pārliecinātāja, iedvesmotāja un atbalstītāja darbs. Kad allaž jāizgudro kaut kas jauns, kad nedrīkst atkārtoties, nedrīkst kļūdīties. Jo katra kluba neveiksme — tā ir tava neveiksme, jo katra kļūda — tā ir tava. Un tā garus gadus,» — šādu jautājumu «Kopsoli» lasītājiem 1979. gada 5. nr. uzdeva Arnolds Pavlins. Un turpināja raksturot šo gaišo, uzņēmīgo cilvēku: «Runājot par Vaivodi pārņem tāda sajūta, ka viņa tūlīt, tūlīt aizdegsies — tik emocionāla un uzlādēta viņa ir!»

Gaišo atmiņu starojums

Tagad par Janīnu varam uzzināt tikai no laika-biedru atmiņām un arhīvu materiāliem. Kādreizējais daugavpīlietis, aktīvs pašdarbnieks, teātra entuziasts **Viktors Joņins** atceras: «*Daugavpils nodaļas jaunais priekšsēdētājs viens netika galā ar visiem darba pienākumiem. Nolēmu nākt palīgā. Sameklēju kādu labu cilvēku — Janīnu Vaivodi. Viņa bija dzirdīga skolotāja. Redzēju, ka viņa būs vērtīgs ieguvums nedzirdīgo sabiedrībai, un iemācīju viņai gan zīmju valodu, gan iepazīstināju ar mūsu pašdarbību. Janīna tiešām bija zelta cilvēks, pat sestdienās, svētdienās strādāja klubā. Kluba pašdarbība un sabiedriskā dzīve zēla!»*

Jaunais darba ceļš

Sākās viņas jaunais darba ceļš — līdz mūža beigām. Vēlāk, pēc 20 gadiem, Aleksandrs Celms, toreiz LNB CV prezidija priekšsēdētāja vietnieks, sveicot Janīnu Vaivodi 50 gadu jubilejā rakstīja: «*Gandrīz*

pirms 20 gadiem viņa atnāca strādāt par kluba vadītāju. Sākumā šis darbs Janīnai Vaivodei bija neparasts — strādāt taču vajadzēja ar nedzirdīgajiem cilvēkiem. Arī žestu valodu viņa tolaik vēl nepārvaldīja. Turklāt bija ļoti, ļoti daudz darba — vajadzēja organizēt pašdarbības pulciņus, sporta nodarbības utt. Jā, sākums bija grūts. Tomēr J. Vaivode neapmuls!

Varējums ir bijis liels. Un runa te ne tikai par tām neskaitāmajām mākslinieciskās pašdarbības un sienas avīžu skatēm utt., kurās piedalījusies Daugavpils nodaļa un vienmēr pratusi izcīnīt kādu godalgotu vietu.

Janīna Vaivode — zinošākā, pieredzējušākā un ...ar jaunības dzirksti visvairāk apveltītā kluba vadītāja. Lielu darbu viņa iegulda arī nodaļas augšupejā.» («Kopsoļi», 1979, 9)

Cilvēciskums, sirsnība

Daugavpils nodaļas klubs vairāk nekā trīsdesmit gadus bijis nesaraujami saistīts ar J. Vaivodes vārdu, bet viņa, kad vajadzēja ko rakstīt vai minēt Daugavpils klubu, vienmēr iesaukusies: «*Tikai ne par mani!*» Bet viņa savu sirdi atdevusi nodaļas kluba vadītājas darbam — ne vieglam, brīžam pat nepateicīgam.

Ieņemot šo amatu, bija jāprot sastrādāties ar cilvēkiem. Nenoliedzami, viņa to prata. Varēja tikai pabrīnīties un apskaust viņu labā nozīmē par to, kādas ir izveidojušās viņas un nodaļas biedru attiecības. Varētu teikt — draudzīgas, bet pat tas nebūtu īstais vārds.

Tur vairāk derēja apzīmējums — ģimeniskas. Kā jau katrā ģimenē, arī daugavpīliešiem gadījās gan priecīgas dienas, gan arī rūgtāki brīži. Prieki — tie ātri pāriet, neveiksmes — tās auž sirmus pavedienus matos, ievelk grumbas vaigos.

Kultūra drošībā

Daugavpīlieši ilgi varēja būt droši par sava kluba pastāvēšanu un labo slavu, jo Janīna Vaivode nostrādāja par kluba vadītāju līdz 1995. gadam.

Arī «Kopsolī» lasītāji tika lutināti ar viņas sūtītām interesantām un saturīgām ziņām no Daugavpils.

Ārpus darba Janīna bija jauka dzīvesbiedre vīram Boļeslavam un mīļa mamma diviem dēliem.

Janīnas Vaivodes ražīgais darbs novērtēts ar daudziem atzinības rakstiem, viņai 1989. gadā piešķirts LNS Goda biedres nosaukums.

Mūža izskaņā viņa ilgstoši smagi slimoja. Kopš 2002. gada Janīnas Vaivodes vairs nav mūsu vidū.

D.D.

Ne ieņemamais amats cēla viņu, tieši otrādi — Janīna Vaivode ar savu pašreizējību, enerģiju un darbaprieku cēla darbu. Un Janīna to prata ļoti labi. Tolaik jebkura LNB nodaļa būtu priecīga redzēt viņu par sava kluba vadītāju, jo savos darba gados Janīna bija kļuvusi par vienu no populārākajiem cilvēkiem un autoritatīvākajiem nedzirdīgo klubu vadītājiem. («Kopsolī, 1979, 9)»

